

Crăciun. Dumnezeu domnește făcându-se mic pentru noi

Cuvintele de urare ale lui Davide Prospero către mișcare. «Nu numai că Dumnezeu merge alături de noi, ci se încredințează libertății noastre, îi este sete și foame de „da”-ul nostru liber»

24.12.2021

Dragi prieteni,

Și anul acesta ajunge la noi vestea Crăciunului, care e mereu aceeași și totuși mereu nouă, așa cum noi sunt împrejurările pe care viața ni le pune în cale. Anul acesta, în mod deosebit, Regele cerului vine printre noi într-un moment ale cărui „frig și ger” e greu să nu le simțim, ca să citez cuvintele cântecului *Tu cobori de printre stele*. Nu doar datorită Covidului, care, din păcate, revine și lovește cu o agresivitate reînnoită, ci și datorită schimbărilor cărora mișcarea noastră a trebuit să le facă față în această ultimă perioadă, schimbări care pentru unii dintre noi continuă să fie sursă de rătăcire și teamă.

Și, totuși, acestei rătăcirii, acestei nevoi ale noastre de orientare, Dumnezeu i-a răspuns și continuă să-i răspundă pur și simplu așa:

«Acesta este semnul: veți găsi un copil înfășat și culcat în iesle».

Răspunsul lui Dumnezeu la nevoia noastră de lumină, de alinare, de salvare, e diferit de cel pe care în mod instinctiv l-am așteptat. Așa cum a spus Papa Francisc în discursul său de Crăciun adresat Curiei Romane, «misterul Crăciunului este misterul lui Dumnezeu care vine în lume pe calea umilinței (...). Regele regilor vine în lume neatrăgând atenția, ci provocând o atracție misterioasă în inimile celor care simt prezența năvalnică a unei noutăți care urmează să schimbe istoria».

Meditând cuvintele Papei, n-am putut să nu mă întreb: ce este atât de „revoluționar”, atât de „nou” într-un copil așezat într-o iesle? Sau, mai precis: ce anume este nou *pentru noi* de descoperit, în îndreptarea privirii, *azi*, către acest copil? Ce are să ne spună *acest* Crăciun?

Două răspunsuri izvorăsc în inima mea.

Primul: e adevărat, Dumnezeu alege o cale pe care, în mod instinctiv, niciunul dintre noi n-ar alege-o: calea umilinței. Dar de ce o alege? Mă hazardez să dau un răspuns: fiindcă tocmai asta e calea care corespunde celei mai adevărate așteptări a inimii. De fapt, așa e, cel puțin pentru mine și pentru mulți prieteni: nimic nu are forța de a ne *încălzi* sufletul, atât de mult precum faptul de a ne da seama de acest Dumnezeu care alege să se „amestece” cu meschinăria noastră ca să transforme în lăcașul puterii Sale, a măreției Sale.

Și e corect, în fond e rezonabil să fie așa, întrucât numai în felul acesta Dumnezeu ne dă salvatorul pe care-l așteptăm cu adevărat: nu un *Iron man* solitar care folosește lumea ca scenă pe care să arate cât e El de tare și cum salvează lumea, ci Emanuel, adică *Dumnezeu este cu noi*, Dumnezeul care, având în vedere că ne iubește cu adevărat, vrea să facă din noi, așa sărmani și fragili, vulnerabili cum suntem, instrumentele prezenței Sale în lume:

«Uitați-vă la voi, care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de

rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. (...). [Cor, 1,26-28]

Aceasta e, deci, prima urare pe care o fac fiecăruia dintre noi pentru acest Sfânt Crăciun: fie ca Dumnezeu prunc, Dumnezeul care alege să se îmbrace cu slăbiciunea noastră, să aprindă în noi flacăra curajului. Avântul acestui nou început să fie dictat de umila certitudine că Domnul este cu noi. *Emanuel*. Dumnezeu este cu noi.

Ajung acum la cel de-al doilea răspuns, care mi-a fost sugerat de meditarea câtorva predici de Crăciun ale papei emerit Benedict al XVI-lea. De mai multe ori Ratzinger poposește, cumva fermecat, pentru a contempla paradoxul acestui Dumnezeu care, în transformarea sa în copil, îmbracă hainele „cerșetorului”, un Dumnezeu care, deși nu are nevoie de nimic, se arată însetat de iubirea creaturii Sale, asemeni copilului care caută îmbrățișarea mamei sale:

«Dumnezeu a devenit copil, un copil care are nevoie de o mamă. A devenit un copil, o creatură care intră în lume plângând, un copil al cărui primă voce e un țipăt care cere ajutor, al cărui prim gest e reprezentat de mâinile întinse în căutarea siguranței». Și mai mult: «Dumnezeu a devenit un copil. Pe de altă parte, auzim spunându-se că aceste lucruri nu sunt altceva decât sentimentalisme, că ar fi mai bine să le lăsăm deoparte. Dar Noul Testament are alte idei în această privință. Pentru credința Bibliei și a Bisericii e important că Dumnezeu a dorit să fie o asemenea creatură, dependentă de o mamă, dependentă de iubirea ajutătoare a omului».

Dragi prieteni, cu adevărat aceste cuvinte ale papei emerit mi se pare că aruncă o lumină nouă asupra momentului pe care-l trăim. Nu numai că Dumnezeu merge alături de noi, ci, printr-un gest de o și mai amănunțită generozitate, se încredințează libertății noastre, cerșește ajutorul fiecăruia dintre noi, îi este sete și foame de „da”-ul nostru liber. Niciodată n-a fost atât de necesar ca acum ca „rămășagul” pe care Dumnezeu îl pariază pe noi să devină conținut obișnuit al autoconștiinței noastre. Niciodată n-a fost atât de necesar ca acum să crească în noi conștiința faptului că, așa cum ne-am repetat deseori anul trecut și cum Julián ne-a scris în scrisoarea sa de demisie din funcția de Președinte al Fraternității, creșterea sau reducerea carismei care a cuprins viețile noastre e într-adevăr încredințată libertății fiecăruia dintre noi.

Însă nimeni să nu se simtă strivit de greutatea unei „prea mari” responsabilități. Mai degrabă să ne ajutăm să privim această responsabilitate ca un dar entuziasmant. În fond, ceea ce se poate începe a intui privind copilul Isus care caută îmbrățișarea mamei Sale, e fix asta: oare Misterul nu ar putea să se descurce fără noi? În ceea ce mă privește, răspunsul e clar: sigur că ar putea. Nimeni nu e de neînlocuit. Dar asta nu face decât să fie și mai impresionant faptul că El întinde brațele spre mine, spre fiecare dintre noi. Să ne ajutăm, în perioada care urmează, să răspundem cu generozitate la faptul de a fi fost aleși, dând totul, fără rezerve, «pentru ca gloria umană a lui Cristos să poată continua să se afirme în lume» inclusiv prin această mică mare companie a noastră.

O îmbrățișare tuturor!

Crăciun fericit!
Daide